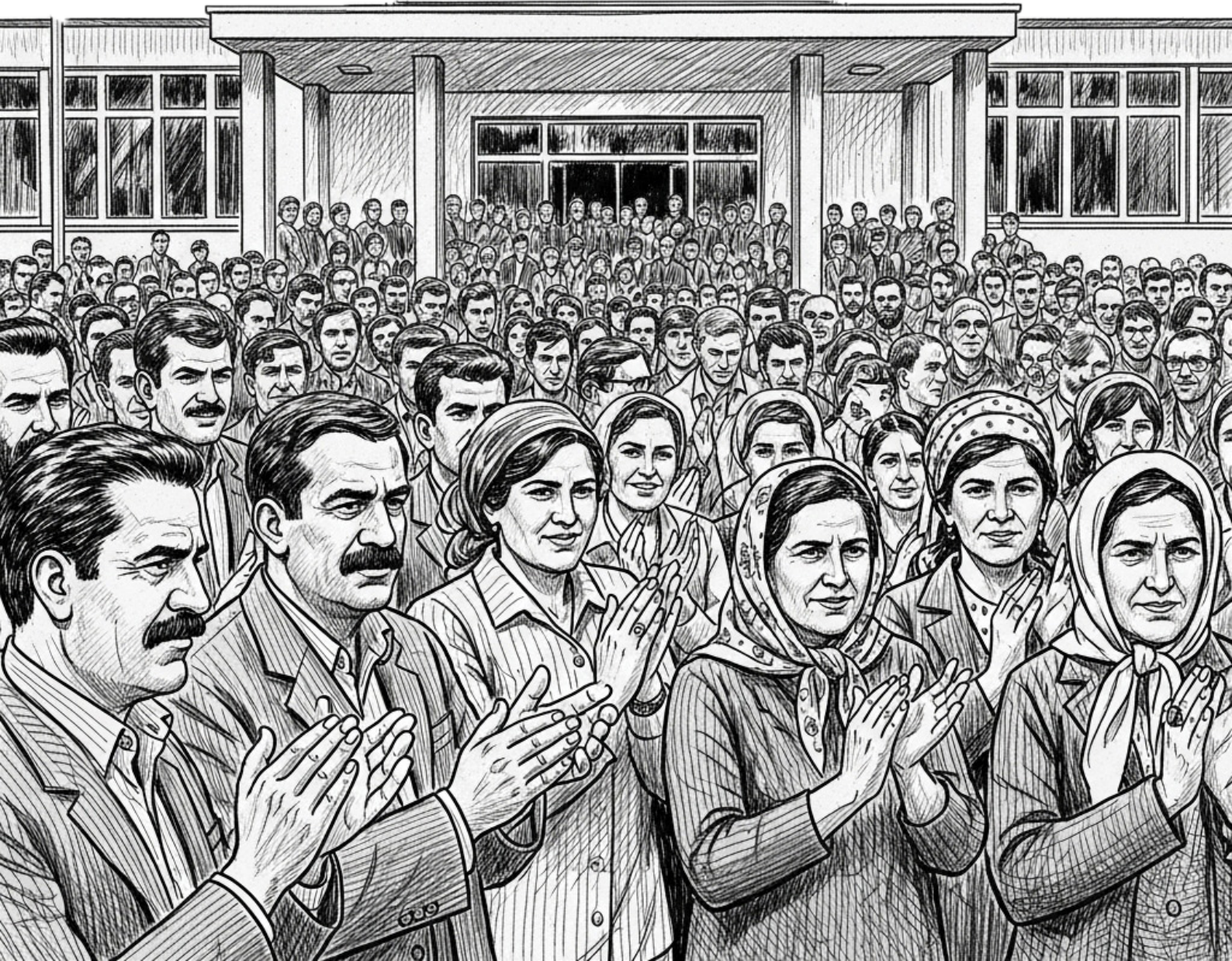

İŞÇİYE ÇAĞRI

TİP KOCAELİ İL ÖRGÜTÜ YAYIN ORGANIDIR

HAZİRAN 2025

SINIF BELLEĞİNDEN GELECEĞE:
ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE DEVAM!

KÜNYE

İmtiyaz Sahibi: Türkiye İşçi Partisi Kocaeli İl Örgütü

Sorumlu: Onur Arslan

Tasarım: Melis Karabulut

Redaksiyon: Umutcan Tarcan

Adres: İstiklal Cad. (Yürüyüş Yolu) Kapanönü Çarşısı

Cebir İşhanı No: 20 Kat: 6 Daire: 73 İzmit/Kocaeli

Kendi Tarihimizden Öğrenmek, Kendi Geleceğimizi Kurmak

KOCAELİ İŞÇİ HAREKETİNİN ANLATTIĞI

Kocaeli, 19. yüzyıl Osmanlı sanayileşme hamlesinden günümüze sanayileşmenin merkezi olmuş, tam anlamıyla bir işçi kentidir. Özellikle 1960'lardan itibaren yaşadığı hızlı sanayileşme kenti aynı zamanda işçi hareketinin merkezlerinden biri de yapmıştır Rafineri, petro-kimya tesisleri, askeri tersane kompleksi gibi büyük kamu işletmelerinin yanısıra metal ve kimya sanayi başta olmak üzere önde gelen sanayi tesislerinin kurulu olduğu bir bölgedir.

Kocaeli kamu işçilerinin de, özel sektör işçilerinin de geçmişte çok hareketli olduğu, pek çok sendikanın güçlü örgütlenmeler yarattığı, emek tarihine mal olmuş direniş ve grevlerin, miting ve yürüyüşlerin yaşandığı bir kenttir. Aynı zamanda kamu emekçileri hareketinin de ortaya çıktığı, güç kazandığı yerlerden biridir. 1970'lerdeki 15-16 Haziran Direnişi, DGM Direnişi; 80'lerdeki Bahar Eylemleri gibi Türkiye'yi sarsan büyük işçi hareketlerinin yatağı olmuş, özelleştirmelere karşı mücadelelerin, zorlu grevlerin tanığı olmuş bir kenttir.

1946'da sosyalistlerin öncülüğünde ilk özgür sendikaların kurulduğu ve bu sendikaların kent düzeyde birlik oluşturduğu yerlerin başında Kocaeli gelir. Kocaeli Sendikalar Birliği daha sonra 1950'lerde ve 80'lerde farklı farklı birleşimlerle, dinamiklerle yeniden ortaya çıkar ve kentin işçi hareketinde önemli rol oynar. 1961'de Türkiye İşçi Partisi'ni Kocaeli'de örgütleyen kadrolar bu birliğin yöneticileridir. TİP, Kocaeli'de tam anlamıyla işçilerin partisi olarak yola çıkmıştır. İşçilerin avukatı Şinasi Yeldan'ın da katılmasıyla kentteki emek mücadeleleri TİP'in desteğiyle daha da güçlenir. Pirelli, Mannesmann vb. grevler ilk anda sayılabilecek örneklerdir.

1960'larda Pirelli, Mannesmann gibi önemli grevler kente damgasını vurur. Haziran 1970'te DİSK'in fiilen işlevsiz hale getirilmesine hayır diyerek, sendika seçme özgürlüklerine sahip çıkan onbinlerce işçi İstanbul'un yanısıra Kocaeli'de de fabrikalarından boşaltıp, kitleler halinde anayolları kapatarak işçi hareketi tarihimizin onur sayfalarını yazmıştır. İşten çıkartılanlar, tutuklananlar olur ama mücadeleciler gelenek sürer. Kocaeli'de art arda kurulan büyük işletmeler kısa sürede büyük örgütlenmelere, grevlere, direnişlere de sahne olurlar. İpraş (Tüpraş), Petkim işçileri 70'li yıllarda mücadelenin ön safklarındadır. DGM Direnişi'nin en güçlü taşıyıcıları arasında Petkim işçileri yer alır ve bedelini de öderler.

SEKA işçilerinin uzun yıllara yayılan ve İzmit'le bütünleşen fabrikalarını kapattırmamak için gösterdikleri olağanüstü direnişle taçlanan mücadeleleri ise başlı başına ders niteliğindedir. Örnekler çoğaltılabilir. Ama günümüzde Kocaeli işçi sınıfı yine hareket halindeyken, grevlerle, direnişlerle hak arama mücadelesini yükseltirken geçmişin birikimine yaslanmak, geçmişten öğrenip geleceği kurmaktır aslolan. Sendikal birliklerle sınıf hareketinin kapasitesinin geliştirilmesi, dayanışmanın güçlendirilmesi, grev hakkının, sendikal özgürlüklerin fiili ve meşru zeminde eylemli biçimde savunulması, sosyalistlerin işçi hareketine katkısının güçlenmesi, sınıf hareketinin politikleşmesi, demokrasi, özgürlükler ve ekonomik hakların kazanılmasının bir bütün olduğunun görülmesi, Kocaeli'nin bir işçi kenti olduğunun yeniden hatırlanması biriktirilenler arasındadır. TİP Kocaeli de işte bu birikimle yol almakta ve tüm emekçilere elini uzatmaktadır.

Kendi tarihimizden öğrenerek, kendi geleceğimizi inşa etmek için yürüyüşe devam...

Hakan Koçak
Türkiye İşçi Partisi Bilim Kurulu Üyesi

İZMİT EMEK HAVZASINDA ÜÇ GREV, ORTAK DERSLER

Kocaeli'nin sanayi merkezlerinden biri olan İzmit'te son dönemde yaşanan üç işçi direnişi, Türkiye emek mücadelesinin yakın tarihinde dikkat çekici bir kesit sunuyor. Tezcan Galvaniz, Özka Lastik ve Tüpraş işçileri, farklı sektörlerde, farklı sendikalara bağlı olmalarına rağmen, benzer talep ve yöntemlerle ayağa kalktılar. Bu çıkışlar, yalnızca bireysel işyerlerine değil, genel olarak sendikal anlayışa ve işçi sınıfı mücadelesine dair önemli dersler içeriyor.

İzmit'teki üç farklı sektörde -metal, lastik ve petrokimya- çalışan işçiler, toplu iş sözleşmesi (TİS) süreçlerinde sendikalarının kendi adlarına hareket ettiğini, ancak kendilerini dinlemediğini gördüler. Özka Lastik ve Tüpraş'ta işçiler, TİS'in kendilerine danışılmadan imzalanmasına karşı bir günlük fiili grevle tepkilerini ortaya koydular. Tezcan Galvaniz'de ise durum daha çarpıcıydı: Patronun yıllardır sürdürdüğü düşük ücret politikasına ve mobbinge karşı, işçiler sendikanın onayını beklemeden greve çıktılar.

Her üç iş yerinde de direnişler benzer şekilde sonuçlandı: İşçilerin rızası olmadan sözleşmeler imzalandı. Grevler kısa sürdü; tepkiler bastırıldı. Ama işin özü bu değil. Bu grevler bize gösterdi ki işçiler yalnızca maaşları için değil, aynı zamanda söz hakkı için, onurları için ve geleceklerine sahip çıkmak için direndiler.

Bu direnişlerden sonra konuştuğumuz işçiler, birbirlerinin mücadelelerinden haberdardı. Deneyimler ortaklaştıkça, bir ders de berraklaştı: Sendikaların, konfederasyonları ne olursa olsun, işçilere rağmen hareket etmesi artık kabul görmüyor.

Gözlemlerimiz, sendikal mücadelenin bu süreçte yalnız bırakıldığını da ortaya koyuyor.

İşçiler, sendikalarla birlikte emek dostu siyasi partilerin ve sivil toplum kuruluşlarının da bu sürece omuz vermesi gerektiği konusunda hemfikir. Üstelik yalnız bırakılmanın bedeli sadece moral bozukluğu değil. Destek görmeyen grevler kısa sürüyor, sonuçsuz kalıyor. Özka'da bir günlük, Tüpraş'ta iki günlük fiili grevlerin ardından işçiler taleplerini duyuramadan süreci bitirmek zorunda kaldı.

Bu grevlerin sadece işçiler için değil, sendikalar için de öğretici olduğunu dikkate almak gerek: Artık açıkça görülüyor ki işçilere rağmen TİS imzalanmamalı. Sendikaların gelecekteki TİS görüşmelerinde işçiler nezdinde güvensizlikle karşı karşıya kalmamak için daha taban odaklı ve katılımcı bir yol izlemeleri gerekiyor.

Ancak burada da bir risk var: Sektör bazında sendikalar arasında güçlü bir rekabet olmaması, bazı sendikaları rehavete sürüklüyor. Patronun öncü işçileri hedef almasına göz yumuluyor; işten çıkarmalar karşısında direnç gösterilmiyor. Bu durum, işçi mücadelesini zayıflatmakla kalmıyor, sendikaların da meşruiyetini sarsıyor.

Bu üç grevin ortak mesajı şu: İşçiler, sadece iş yerlerinde değil, sendikalarının içinde de örgütlenmeli. Yeri geldiğinde sendikal bürokrasiye karşı durma iradesini gösterebilmeliler.

Diğer yandan, sendikalar da üyeleriyle birlikte hareket etmeli, gerektiğinde risk almalı, zoru göğüsleyebilmelidir. Mücadele yalnızca yasal prosedürlerle değil; aynı zamanda sahadaki dayanışmayla, omuz omuza verilerek yürütülür.

İzmit'teki bu üç grev, Türkiye işçi hareketine önemli bir mesaj veriyor: İşçiler ve sendikalar, birbirlerine güvenmedikçe, siyasetten ve toplumdan destek almadıkça, sermayeye karşı yürütülen mücadele eksik kalıyor.

Bu eksiklikleri görerek hareket eden, ve onları gidermeye yönelik stratejiler geliştiren bir emek cephesi, gelecekte büyük kazanımlar elde edebilir.

Onur Arslan
Türkiye İşçi Partisi
Kocaeli İl Emek Sekreteri

TEZCAN GALVANİZ İŞÇİSİNDEN: “PATRONLARA KARŞI MÜCADELE EDEBİLMEK İÇİN MUTLAKA ÖRGÜTLENMELİYİZ”

Kartepe’de bulunan Arslanbey OSB’de Tezcan Galvaniz işçileri, patronun grev kırıcılığına ve düşük ücret dayatmasına karşı, örgütlü oldukları sarı sendikadan destek alamamalarına rağmen direndiler ve grevlerini 46. gününde sonuçlandırdılar. İl Örgütümüz, direnişin ilk gününden itibaren işçiler ile omuz omuzaydı.

Tezcan Galvaniz işçisi dostumuz, örgütlü mücadelenin ve sınıf dayanışmasının önemini İşçiye Çağrı’da dile getiriyor.

“Toplu iş sözleşmesi, bize sorulmadan sendika yönetimi tarafından imzalandı. Artık sendikaya karşı güvenimiz kırıldı. Biz direnen işçiler olarak, mücadelemizi daha uzun bir süre boyunca sürdürebilir, taleplerimizi daha güçlü bir şekilde dile getirebilirdik. Ancak direniş boyunca yeterli maddi ve fiziki olanaklarımız olmadığı için bunu yapamadık. Grevimizi öz gücümüz ve dayanışmamız ile sürdürerek sonuçlandırabildik.

Sendika demokratik hareket etmediğinde, işçilerin yanında olmadığı ve patron grev kırıcılığı gibi hukuksuzluklara başvurduğunda siyasi partiler ve sivil toplum kuruluşları gibi emek dostu kurumların bize verdiği destek son derece önemli hale geliyor. Hepimizin ailesi, çocukları, borçları ve geçim sıkıntıları var. Yaşadığımız sefalet düzeninde ve grev hakkımızı kullanırken feragat etmek zorunda olduğumuz pek çok şeyimiz olduğu gibi, kaybedecek de hala çok şeyimiz var.

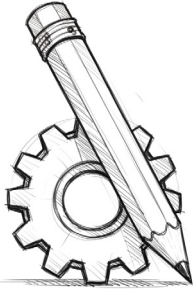
O yüzden buradan sadece işçi arkadaşlarıma değil, emek dostu kurumlara da çağrı yapmak istiyorum: Değerli işçi arkadaşlarımız, patronların dayatmalarını da sendikalarındaki demokratik olmayan uygulamaları da bitirmek için, patronlara karşı daha güçlü mücadele edebilmek için mutlaka örgütlenmeli, örgütlü mücadelede ısrarcı olmalıyız. Saflarımız daha sıkı, sayımız daha fazla olmalı. Emek dostu siyasi partiler ile sivil toplum kuruluşları, her zaman biz işçilerin ve sınıf öncülerinin yanında daha fazla olmalı.

Bizler direnen işçileriz. Direnen işçiler kazandığında hepimiz kazanmış olacağız, çok daha güçlü olacağız!”

Zorba patrona karşı inatla ve umutla direnen Tezcan Galvaniz işçilerini selamlıyor, grev kırıcılığına ve sefalet ücretlerine karşı mücadelemizi hep birlikte sürdüreceğimizin sözünü veriyoruz.

EĞİTİM EMEKÇİSİNDEN:

“SÖMÜRÜNÜN EĞİTİM VERSİYONLARINDAN BİRİ: ATAMASI YAPILMAYAN ÖĞRETMENLER”

Her yıl mezun olan yüz binlerce öğretmenden biriyim ben de. Diplomam var, formasyonum tamam. Fakat görev başında değilim. Çünkü Türkiye’de öğretmen olmak için sadece eğitim yetmiyor. Sistemin kapısını açan ne diploma ne de liyakat; kadro politikaları ve siyasi öncelikler. Bugün Türkiye’de yaklaşık 600 binden fazla öğretmen adayı atama bekliyor. Ancak 2024 yılında yapılan öğretmen ataması sadece 20 bin kişiyle sınırlı kaldı. Aynı yıl, sadece bir yılda mezun olan öğretmen adayı sayısı bile bunun birkaç katı.

Her yıl binlerce öğretmen, KPSS’ den yüksek puanlar alıyor. Ama 2023 Seçimleri öncesi kaldırılacağı sözü verilen mülakatlarda “uygun görülmemek” eleniyoruz. Çünkü siyasi referansımız veya AKP-MHP’nin gençlik kollarında kaydımız yok. Saray, sadık kadrolar yaratmak için eğitim sistemini kendi arka bahçesi gibi kullanıyor.

Okullarda binlerce öğretmen açığı varken, ücretli öğretmenlik adı altında asgari ücretin bile altına mahkûm edilen, tatillerde, hastalıklarda, bayramlarda ücretleri kesilen, aylık 16 gün sigortası yatırılan, güvencesiz koşullarda çalışan yaklaşık 90 bin ücretli öğretmenden biriyim Bu koşullara rağmen rağmen Milli Eğitim Bakanlığı çıkıp “Öğretmen açığı yok” diyor. AKP iktidara geldiği dönemde ataması yapılmayan öğretmen sayısı 72 bindi. Geldiğimiz noktada bu sayı bugün 600 binleri bulmuş durumda.

Bir yandan öğretmenlerin ve öğrencilerin hakları gasp edilirken, diğer yandan eğitim alanı neoliberal politikalarla sermayeye açılıyor. “Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli” adı altında dayatılan ideolojik müfredat değişikliği ve ÇEDES projesiyle kamusal, laik ve bilimsel eğitim tasfiye edilerek eğitim, iktidarın siyasal ajandasının bir aracına dönüştürülüyor. MESEM projeleri üzerinden çocuk işçiliği meşrulaştırılıp ucuz emek sömürüsü kurumsallaştırılırken, ÖMK ile öğretmenlerin mesleki ve özlük hakları budanıyor. Tarikat ve cemaatlerle yapılan protokoller ve son olarak Ülkü Ocakları ile imzalanan protokol, Saray Rejimi’nin eğitimi bir ideolojik kuşatma alanına dönüştürdüğünü açıkça gösteriyor.

Öğretmen atamalarındaki yetersizlik, eğitim emekçilerinin güvencesiz ve düşük ücretli işlerde çalışmasına neden oluyor. İş bulamayan öğretmenler depresyona giriyor, mesleğini bırakıyor, kimisi canına kıyıyor. Uzmanlıkları dışında çalışırken iş cinayetlerine kurban gidiyor. Son 5 yılda atanmayan öğretmen intiharları ve ölümleri haber olmaktan bile çıktı.

Sonuç olarak, atanmayan öğretmenlerin her geçen yıl artan işsizliği sadece bireysel mağduriyet değil, doğrudan sermaye düzeninin ve onu temsil eden Saray Rejimi’nin ürünüdür. Saray, öğretmeni kamusal hizmetin öznesi olarak değil, işsizlik verilerinden düşülmesi gereken bir sayı ya da özel sektöre devredilecek ucuz bir emek gücü olarak görüyor. Bu anlayış değişmediği sürece öğretmenler işsizlikle, güvencesizlikle ve yoksullukla yüz yüze bırakılmaya devam edecektir. Bu nedenle çözüm; bu sömürü düzenini yeniden üreten iktidar anlayışına karşı örgütlü ve kararlı bir toplumsal mücadelede yatmaktadır.

Eğitim hakkı ve emek onuru için mücadele, artık ertelenemez bir zorunluluktur.

KESK'te Örgütlü Bir Kamu Emekçisinden: “Emeğin Onurunu Savunmaktan Hiç Vazgeçmedik”

Ben bu düzene razı değilim.

Halkın susturulduğu, emeğin görmezden gelindiği, sadakatin liyakatin önüne geçtiği bu düzene; itaat edenin terfi ettiği, hakkını arayanın fişlendiği bir yapıya razı değilim.

Bu yüzden muhalifim. Bu yüzden sendikalıyım. Birileri için bu “sakıncalı” bir duruş olabilir. Ancak biz biliriz: Haksızlık karşısında susan, sadece hakından değil, onurundan da olur. Biz susmadık. Yan yana geldik, dayanıştık, omuz verdik birbirimize.

Sendika bizim sadece hak arama aracımız değil, aynı zamanda vicdanımızdır. Çünkü örgütsüz emek, sahipsiz kalır. Çünkü yalnız bırakılan, en kolay ezilendir.

Kurumlarda herkes bilir: Hangi odada suskunluk ödüllendirilir, hangi masada soru sormak fişlenmedir... İşte biz o soruyu soranlarız. “Bu böyle gitmez!” diyenleriz. Tam da bu yüzden hedef gösterilenleriz.

Ama emeğin onurunu savunmaktan hiç vazgeçmedik. Bizim tarafımız belli: Emekten, adaletten, eşitlikten yanayız. Kimliğimizi unutmadan, emeğimizi savunarak, birbirimize yaslanarak buradayız. Ne baskı yıldırır bizi, ne de tehdit geri adım attırır. Çünkü biz haklıyız. Çünkü biz halkız!

LGBTİ+ EMEKÇİDEN:

“HEPİMİZ İÇİN ÖZGÜR BİR YAŞAMI ANCAK ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZLE KURABİLİRİZ”

Saray Rejimi’nin yürüttüğü nefret politikaları, hayatımızın her alanında biz LGBTİ+’lara birer mücadele alanı yaratıyor. Yaşamlarımızın kriminalize edilmesi bir yana, sağlık ve barınma gibi temel yaşam haklarımıza dahi erişimde zorluk çekiyoruz. Tabii, çalışma hayatı da bu sorunların başında geliyor.

Bu yazıyı uzun süre turizm-otelcilik alanında emek vermiş, şimdi ise kafe-bar sektöründe çalışan bir LGBTİ+ emekçi kimliğiyle yazıyorum.

Devlet eliyle yaratılan nefret ortamı, bizleri toplum içinde öteki ilan ederken, cinsiyet kimliğimiz/cinsel yönelimimiz bizleri iş arama, iş bulma, bulduğumuz işte çalışma konusunda da dezavantajlı hale getirirken, ayrıca biz LGBTİ+’lara belirli sektörler dışında başka bir sektörde çalışmamayı dayatıyor.

Bulabildiğimiz işlerde LGBTİ+ kimliğimizi gizleyerek, kimliğimizin afişe edilmesi durumunda da homofobik-transfobik söylemlere maruz kalarak, patronların bunu bir koz olarak kullandığı güvencesiz şartlarda çalışmak durumunda kalıyoruz.

Trans kadınlar için elbette ki bu süreç daha zorlayıcı. Hormona erişim sağlayabilmiş (Kutsallaştırdıkları “Aile Yılı” kapsamında transların cinsiyet uyum sürecinde kullandıkları hormon ilaçları yasaklandı.) bir trans kadını, bu sürecin ardından da iş bulma süreci karşılıyor. Seçeneklerin fazla olduğunu söyleyemeyiz. Günümüzde birçok trans kadın yaşayabilmek için zorunlu seks işçiliği yapıyor, çalıştıkları esnada erkek/polis şiddetine maruz kalıyor, sağlığa erişimleri engelleniyor, intihara sürükleniyor ya da öldürülüyor.

Saray Rejimi ve yandaş çetelerin tekelinde olan medyanın da desteğiyle LGBTİ+’lara yönelik hedef gösterme politikaları uygulanırken, Cumhurbaşkanı Erdoğan bulduğu her fırsatta LGBTİ+’lara nefret söyleminde bulunuyor. Hatta halk kadın cinayetlerinden, enflasyondan, derinleşen yoksulluk ağından, işsizlikten, kayyumlardan, yapılan doğa katliamlarından, yaşanan hukuksuzluklardan bahsetmesin diye LGBTİ+’ları bir repertuar niyetiyle araçsallaştırıyor, ülkenin tek gündemi cinsiyet kimliğimiz ve cinsel yönelimlerimizmiş gibi davranmaktan ve bizleri kriminalize ederek ötekileştirmekten çekinmiyor.

Oysa bizler de bu toprakları işleyen, üreten, hayatın her alanında varolma mücadelesi veren, yaşanan her afette ihmaller yüzünden katledilen, günden güne derinleşen yoksulluk ağının içinde çırpınan, halka kurulan barikatlarda kol kola direnen, adalet için ses veren yurttaşlarız. Bizleri sınıf mücadelesi saflarının dışına itmeye çalışanlara inat, emeğimizle, direnişimizle sınıf mücadelesinin birer öznesi olarak kendimizi her alanda görünür kılma mücadelesini de veriyoruz.

Hepimiz için özgür bir yaşamı ancak örgütlü mücadelemizle kurabiliriz.

İşçi Avukattan: “Hukuksuzluğa Karşı Mücadeleyi, Hukuk Bürolarından Başlatalım”

Avukatlık mesleğinin henüz 2. yılındayım. Hukuk Fakültesi’nden büyük umutlarla mezun olduktan sonra ilk işim İzmit’te bir hukuk bürosunda zorunlu avukatlık stajımı başlatmak oldu.

Avukatlık stajında ücret almak yasak, sigorta girişi yok ve hiçbir özlük hakkından faydalanamıyoruz. Tam bir yıl boyunca, ilk altı ayında adliye stajını da tamamlamak için çaba harcarken, aylık 1000 TL’lik yol ve yemek ücreti karşılığı haftada en az 45 saatlik, zaman zaman ise 55 saate ulaşan çalışma sürelerine maruz bırakıldım. Günümün yarısı hukuk bürosunun bir köşesindeki küçük bir masada, geri kalanı ise icra dairelerinde, hacizlerde ve adliye koridorlarında patronun dosyalarını takip etmekle geçti. Zaman zaman çay ve kahve servisi, zaman zaman ofis temizliği, zaman zaman ise şoförlük yapmak durumunda kaldım.

Bu 1 yıllık sürede ailemin yanından ayrılamadım, kendime bir ev tutamadım. Sosyal hayatımdan ve mesleki gelişimimden yoksun bırakıldım. İşlerin çoğu matbu dilekçelere, çoktan hazırlanmış evrakın teslimine ve alelade dava dosyalarına ilişkin olduğundan staj sürecim boyunca yeni hukuki bilgiler öğrenemedim, meslek pratiğimi güçlendiremedim.

Şimdi ise başka bir büyük hukuk bürosunda, benim gibi 7 işçi avukat ile birlikte asgari ücret karşılığı çalışıyorum. Çalışma sürem yine haftalık 45 saat, günlerim ise yine aynı sarmal içerisinde geçiyor.

Patron avukatlar bizim sırtımızdan karlarına kar katarken, devasa vekalet ve danışmanlık ücretlerini cebe indirirken, bize yoğun çalışma saatlerini, mobbingi ve sefalet ücretlerini reva görüyor. Mesleğimi sürdürmenin, hayatta kalmanın ve nitelikli barınmaya, sosyal yaşama ve mesleki gelişime erişmenin yollarını arıyor, işçi meslektaşlarım ile durumumuzu iyileştirme olanakları üzerine tartışıyorum.

Değerli hukuk fakültesi öğrencisi, stajyer ve avukat meslektaşlarım, Çok büyük bir kısmınızın benzer koşullarda mesleğini icra etmeye çalıştığını, iyi bir hukukçu olarak var olabilmek için bu zorlukları göze aldığınızı gayet iyi biliyorum. Ancak meslekte tekelleşme ve patronlaşmanın güçlenmesine izin verdikçe, bu sömürü çarkını durdurmanın bir yolunu bulmadıkça geleceğimiz karanlık. Böyle oldukça bir avuç patron avukat servetine servet katarken biz sefalete sürüklenmeye, mesleğimizi insanca koşullarda icra edemeyip başka işlere yönelmeye devam edeceğiz.

Gelin, hukuksuzluğa karşı mücadeleyi hukuk bürolarından başlatalım. Biz, işçi avukatlar, 10 numaralı iş kolunda sendikal örgütlenme hakkına sahibiz. Sendikalarda, kendimize yakın gördüğümüz siyasi partilerde ve sivil toplum kuruluşlarında örgütlenelim. Barolarımızın patron avukatların çıkarları doğrultusunda çalışan sermaye kurumları olmasına izin vermeyelim. Baro çalışmalarında aktif olalım, sorunlarımızı hep birlikte dile getirelim.

Avukat sömürüldükçe memlekete adalet gelmeyecek. İşçi avukatlar olarak birleşecek, emeğimizin karşılığını almak için mücadeleye atılacağız!

STARBUCKS İŞÇİSİNDEN:

“HİZMET SEKTÖRÜNDE EN ÇOK İHTİYACIMIZ OLAN, ÖRGÜTLENMEK”

Değerli Kafe Emekçisi Arkadaşlarım,

Sizinle paylaşmak istediğim bir konu var: Barınmak, geçinmek ve yaşamak için büyük uğraşlar ile sabırla çalıştığımız iş yerlerimizde uğradığımız mobbing... Kıdem kazanırken uğradığı mobbinge sessiz kalıp, sistemin açıklarından yararlanan kişilerce kötü muameleye maruz bırakılan şef, müdür, vb. işçi arkadaşlarımızın bizden de aynı şeyi yapmamızı beklemesi...

Çalışma yaşamında kendisinin uğradığı mobbing ile mevcut koşulları karşılaştırıp, iş yerinde yaşananları “Bu da ne ki? Bize neler neler yapıyorlardı!” diyerek normalleştirmeye çalışan müdürler ve kıdemli işçi arkadaşlarım: Kıdem kazandıktan sonra da işçi olduğumuzu unutmamalıyız.

Yaşadıkları zorbalığın etkisinde kalıp kendisinden sonra işe giren işçilere yaşadıklarının mislini yaşatmayı amaç edinen, yaşadıklarına yönelik öfkesini sınıf kardeşlerine yaşatarak çıkartan arkadaşlarım: Bu yaşananların hepsi sermaye düzeninin acımasızlığından kaynaklanırken sinirimizi, öfkemizi birbirimize yansıtmak yerine birleşerek, örgütlü mücadelemizle bu düzeni değiştirmeliyiz.

Hizmet sektöründe çalışmanın ilk adımı yalancı gülümseme ve yalancı bir nezaket olmamalı. “Müşteri daima haklıdır.” sözü altında zorbalığı kabul etmek bir seçenek olmamalı. Bir yandan birbirimize anlayış ve nezaketle yaklaşırken, diğer yandan güvencesizliğe ve zorbalığa yönelik öfkemizi birbirimizden çıkarmamalıyız. Çünkü biz emeğimizin karşılığını hakkıyla alamazken, patronlar ve zincir kafe işletmeleri bu kara düzenden besleniyorlar, kârlarına kâr katıyorlar.

Bir Starbucks işçisi olarak, her gün birbirlerinden farklı sayısız insanla konuşmak, hakaretlere ve zorbalığa rağmen müşterilerin yüzüne gülümsemeye devam etmek zorunda kalmak bir sömürü ve psikolojik şiddet biçimidir. Bu şiddet biçimine sessiz kalmak ve onu normalleştirmek, en az onun faili olmak kadar yanlıştır.

Sendika üyeliğinin değersizleştirilmeye çalışıldığı hizmet sektöründe en çok ihtiyacımız olanın örgütlenmek olduğunu unutmamalıyız. Kariyer planlarıyla göz boyayıp çalışma arkadaşlarımızdan bizi uzaklaştıran bu düzene karşı gelmeliyiz. Sindirilmiş gerçeklik içerisinde “patronu” için elinden geleni yapan, elinden gelenin fazlasını kendinden, yaşamından veren arkadaşlarım:

Uyanma ve birleşme vakti geldi!

TİP'E KATIL!

**Eşitliğin, özgürlüğün,
adaletin, barışın ve
kardeşliğin ülkesini
yaratmak için**

**Türkiye'nin dört bir
yanında örgütleniyoruz.**

tip_kocaeli

TipKocaeli

Türkiye İşçi Partisi
Kocaeli

İŞÇİYE ÇAĞRI

**İşçiye Çağrı'nın tüm sayılarına
aşağıdaki QR kod ile erişebilirsiniz.**

